

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institvtiones Morales

In Qvibus Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1616

18. Recensentur quædam Concilia Generalia, i nationalia: præsentibus
Rom. Pontificibus celebrata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14007

siastico de huiusmodi personarum erroribus inquirere, eosque punire, quantum iustitia suadet, si suos errores renouare pertinaciter uoluerint, etiam si de salute conductu laicorum Principum confisus ad locum uenerint iudicari, alias non uenturi. Nec se promittentes, cum fecerint, quod in ipso est, ex hoc remanere obligatos. Sic ibi. Hieronymus Pragensis uenit ad Concilium sub publica fide Imperatoris, non ipsius Concilii, ut testatur S. Antonin. par. 3. tit. 22. cap. 6. §. 3. Nec Concilium dicit, Imperatorem, vel Principem Christianum non esse obligatum ad fidem publicam datam hereticis seruandam: ait enim, promittentem debere scire, quod in ipso est, ut fidem seruet ei, cui ipse dedit: ex hoc tamen non obligari iudicem Ecclesiasticum ad eam fidem heretico datam a laico seruandam.

XVIII. Generale Concilium fuit Basiliense, primo quidem a Martino V. iudicatum Papae; sed ob pestem ibi feruicentem. S. nas translatum, & ibi inchoatum; deinde tandem Basileae continuatum praeside Cardinali Iuliano Caesario, quem legatum maxima cum auctoritate Martinus Quintus miserat. Sed Martino defuncto eius successor Eugenius Quartus concilium ipsum a Martino V. iudicatum, sua auctoritate apprehendit, & ut inchoaretur a Legato Iuliano Caesario, uoluit. Unde inchoatum est anno Domini 1431. Sed cum multa tractari coepissent, in quibus praetextu componendi motes reipublice Christianae, pleraque Ecclesiae Romanae privilegia omnino tollere, & antiquare studebant: Id uertus Eugenius Quartus, Legato Sedis Apostolicae reuocato, Concilium dissoluit iussu, & Ferrariam transferri. Nihilominus Concilium Basileae continuatum est contra eius auctoritatem, praeside Ludouico Cardinali Arelatensi. In eo Concilio contra Eugenium Quartum fuit Pontifex creatus Amadeus, olim Sabaudiae Dux, tunc uero in solitudine vitam Eremiticam agens: qui dictus est Felix V. de quo scire ab Antonino Florentino archiepiscopo dictum est: [Basileae peperit Basilicum,] hic deinde sponte pontificatum deposuit, postquam sedisset annis nouem, mensibus sex, diebus septem. Hoc Concilium non est pontificia auctoritate confirmatum: praeter ea acta, quae ad censuras & causas beneficiales attinent: quae confirmauit Nicolaus Quintus. Durauit per annos II. menses 9. dies 27. continuatum est usque ad annum Domin. 1442. ut patet ex *ultima Sessione*.

XIX. Generale Concilium est Florentinum, inchoatum quidem Ferrariae 5. Idus April. anno sal. 1438. Sed ingruente peste translatum est Florentiam, ubi praesuit Eugenius IV. Interfuerunt in eo Iosephus Patriarcha Constantinopolitatus, qui Florentiae obiit, Ioannes Palaologus Imperator Orientis, & multi Latinorum, & Graecorum Episcopi. In eo Concilio Graeci ultimo cum Romanis conuenerunt super fidei quinque articulis: uide licet de processione Spiritus sancti: de quo conuenerunt, ut sicut Latini dicunt (*Ex Patre, & Filio procedere*) Graeci more suo dicerent, (*Ex Patre per Filium procedentem*) eo quod unus idemque esset sensus: & super articulo de purgatorio conuenerunt: quia Graeci purgatorium esse post hanc vitam affirmant, sed non in certo loco, & in corporali igne, ut Latini: Et de eo articulo, nimirum primatum Romani Pontificis super omnem Ecclesiam conuenerunt, Romanum Pontificem esse summum totius Catholicae Ecclesiae Pastorem, & caput.

Item conuenerunt de quarto articulo, quod Latini merito addidissent Symbolo: (*Filioque procedentem*). Et de quinto articulo, quod Latini iussu de causis in azymo consecrarent, quamuis Graeci suo modo in fermentato. In eo item Concilio Armeni sese ad Ecclesiam Romanam reducerunt: receperunt ab Eugenio IV. Decretum fidei, in quo breuiter continentur doctrina, quam habet Ecclesia Romana de septem Sacramentis. Bollaion Trapezuntinus Nicenus archiepiscopus, & Illidus Thessalonicensis archiepiscopus Ruthenorum, doctissimi in Latinis & Graecis literis, quod in eo Concilio multum labo-

rauerunt pro concordia Ecclesiarum, in Cardinalium Ordinem cooperti sunt. Chalcocond. lib. 3. de Rebus Turcicis. Durauit hoc Concilium partim Ferrariae, partim Florentiae anno vno, & tribus mensibus.

XX. Generale Concilium, fuit Lateranense, quod inditum est a Iulio II. anno Domini 1511. contra Concilium Pisanum. Nam Ludouicus XI. Francorum Rex Iulio II. grauiter succensens, eum Pontificia dignitate spoliare uoluit, conciliauit sibi amicitiam Maximilianum Caesaris, & utriusque opera coactum est Pisis Concilium. Iulio enim Romam egrediente, aliquot Cardinales a debita Pontifici fide pecunias & sollicitationibus Ludouici Regis subiecti, Pisis quo conuenerunt, Generale Concilium Imperatoris Maximilianum, & Ludouici Regis, & Cardinalium nomine indixerunt, missique per orbem terrarum literis, solum Pontificem ad dicendum in Concilio causam uocauerunt prorsus contra Canones, & Iura: Huius concilii uult auctores fuisse Bernardinus Carbajal Hispanus Episcopus Cardinalis Sabinus, Gulielmus Biffoneta Gallus, Episcopus Cardinalis Praenestinus, Franciscus Borgia Hispanus, archiepiscopus Colsentinus, Reginaldus Bria, Gallus Episcopus Boiacensis presbyteri Cardinales, Federicus Saufuerinus S. Theodori Diaconus Cardinalis. Pontifex nihil conatus, eos omni dignitate & uolus Ecclesiasticis priuatos, & Galliae Regem Ludouicum, omnes item tanti facinoris & sacrilegi fautores Haereticos, & Schismaticos, interdicto per totam Galliam reuocari sacrum uisum pronuntiauit, & Generale Concilium Lateranense indixit: quod ipsius morte est interruptum, & postea continuatum, & absolutum a Leone X. anno 1517. 17. Kalend. April. In eo actum est de componendis motibus, tum clericorum, tum laicorum.

XXI. Generale Concilium fuit Tridentinum inchoatum sub Paulo III. anno sal. 1545. tribus Apostolicae Sedis Legatis praesidibus. Coactum est contra Lutheranos, & alios haereticos. Nihilominus tamen multa in eo constituta sunt ad abusus & corruptos mores clericorum & laicorum abolendos: ingruentibus bellis translatum est Bononiam anno 1547. postea sub Iulio III. ex Bononia reductum est Tridentum: sed post octo menses, quam continuari coeperat, bello Germanico dissolutum est: anno Domini 1551. tandem sub Pio IV. anno sal. 1562. continuatum est praesidentibus quatuor Legatis Sedis Apostolicae, & praesentibus duobus Cardinalibus, tribus Patriarchis, uno & viginti archiepiscopis, centum, & viginti episcopis, septem Abbatibus, & septem Generalibus religiosorum ordinum Praefectis, triginta nouem procuratoribus absentium, cum legitimo mandato. In conuocata est doctrina quam habet Ecclesia Catholica de peccato originali. Numerus Canonico-rum librorum definitus est eum suis partibus, pro ut in Ecclesia Romana legi consueuerunt, & latina uulgata editione continentur. Approbata est uulgata latina editio Sanctarum Scripturarum. Declarata itidem est Catholica doctrina de iustificacione impii, de septem Sacramentis, de sacrificio Missae, de iugis purgatorio, & de indulgentiis.

C A P. XVIII.

Recensentur quaedam Concilia Generalia, id est, Nationalia, praesentibus Romanis Pontificibus celebrata.

ONuphrius in *Chronico*, & Sigonius de *rege Lepia* scribunt, quaedam alia Concilia Generalia fuisse a certis quibusdam Romanis Pontificibus coacta celebrataque, & sua praesentia confirmata. Meo iudicio, Concilia illa non fuerunt Generalia, hoc est, ex omnibus totius occidentis Episcopis congregata, sed ex unicuique, uel plerisque certae nationis Episcopis, & Abbatibus, ut puta ex Transalpinis, uel totius dumtaxat Italiae, uel Calabriae, & Apu-

liae, &

lia, & ideo Nationalia uoco. Nam illud Concilium, quo omnes prouinciarum Episcopi, qui uni Primati suberant, conueniebant, Generale dici à Maioribus cōsueuit: quomodo Athanasius Alexandrinum appellat. *Apolog. 2.* & in Synodo Carthaginensi 2. Vniuersale Concilium uocatur illud, ad quod lingulis annis ex vniuersis Africae prouincijs Episcopi conuenire in vnum consueuerant. In Gallia Concilium Matiscon. 2. ca. 20. constituit, vt quolibet triennio vniuersalis Synodus celebraretur. Obtinuit tamen vsus, vt Concilium vniuersale, siue Generale diceretur idem quod Græcis OEcumenicum, hoc est, ex Episcopis totius orbis terrarum.

Primo igitur Nicolaus II. conuentum Episcoporum in Lateranum habuit, anno Domini 1059. in quo editus est Canon de eligendo summo Pontifice, qui est apud Gratianum *cap. In nomine Domini dist. 23.* vbi dicitur: [In primis Cardinales Episcopi diligentiissime simul de Pontificis electione consulenti: mox clericos Cardinales adhibeat, sique reliquis Clerus & populus ad confirmationem nouæ electionis accedat, cauentes ne venalitatis morbus aliqua occasione subrepat. Eligatur autem de ipsius Ecclesie gremio, si reperitur idoneus: sin minus, ex alio sumatur:] & postea subiungitur: [Electus autem sicut verus Papa, obtineat auctoritatem regendi Romanam Ecclesiam, & disponendi omnes facultates illius, quod B. Gregorium ante suam consecrationem cognouimus fecisse.]

De clericorum castitate ita cautum est: *Quicumque Sacerdos, Diaconus, Subdiaconus post proximam Constitutionem Leonis Pontificis de castitate clericorum, concubinam palam duxerit, vel ductum non reliquerit, ei à sacris faciendis, & officio Ecclesiastico interdictum sit.*

De ordinatis simoniace statutum est: [Ne quis à laico Ecclesiam, aut pretio, aut gratis accipiat, neque per simoniacam hæresim promoueat ad quodlibet Ecclesiasticum officium.]

In eodem itidem Concilio Berengarius Archidiaconus Andegauensis hæresiarcha conuictus, secundo condemnatus est. Albericus Diaconus Cardinalis vir doctissimus, tot ac tantis veterum Patrum testimonijs comprobauit in venerabili altaris sacramento corpus & sanguinem Christi re ipsa esse, & non in figura, & signo, quod Berengarius affirmabat, vt victus tandem ipse Berengarius nihil haberet, quod responderet, confessus suam sententiam esse hæreticam, abiurauit. Extat insurandum eius, quod Pontifex per omnes Italiae, Galliae, & Germaniae Ecclesias diuulgauit.

Secundo Alexander II. apud Melphim, Generale concilium conuocauit anno Domini 1066. fortassis ex omnibus Calabriae, & Apuliae Episcopis. Actum est in eo de causa Normannorum. Pontifex Hoberto Guiscardo Ducatum Calabriae, & Apuliae, Siciliae comitatum confirmauit, quod ante fecerat Nicolaus II.

Apud Lateranum conuenit etiam Generalem Episcoporum habuit contra simoniacos. Anno Domini 1072.

Tertio Urbanus II. Placentinum Generale concilium celebrauit: & ibi Gregorius VII. & Victorius III. aduersus Henricum III. Imperatorem, & Clementem Anepipam, anathemata renouauit, & de clericorum ordinatione ita sanciuit: *Sancitarum rerum instituis conuenienter decernimus, ut sine titulo facta ordinatione irrita habeatur (hoc est, Ne Clericus ordinatus ordinis recepti vsu & executione fungatur) & quo quis in Ecclesia titulo effectus est, in ea perpetuo perseueret, neminique in duobus titulis accipere liceat.* Constituta alia decreta idem Pontifex Ecclesie salutaria: addidit nouem Præfationibus, quibus Ecclesia Romana in Missarum sacrificijs vtitur, decimam de B. Virgine: *Et sem veneratione Beate Mariae Virginis collaudare, &c.*

Quarto, Paschalis II. Anno Domini 1101. Concilium Generale, apud Lateranum coegit ex multis Occidentis Episcopis. Causa fuit controuersia quæ fuerat inter Gre-

gorium VII. & Victorem III. & inter Henricum III. Imperatorem, qui contra Canones, & iura usurpauerat sibi ius conferendi Episcopis, & Abbatibus anulum, & baculum, & alia insignia Pontificalia Henric. IV. qui successerat patri Henrico III. conqueiebatur, hoc ius esse sibi ademptum. Vnde per Legatos monuit Paschalem de suo in Urbem futuro aduentu, vt in Concilio Generali suam causam ageret, & ius suum tueretur, & vbi dies perfectionis aduenit, exercitum triginta millium hominum coegit, & Alpes superauit. Aretium perueniens, Legatos ad Pontificem misit, per quos se in ipsius auctoritate futurum ostendit, si ad Coronam Imperialem admittretur. Res in porticu S. Petri sub certis conditionibus composita est, obfidibus vtrique datis. Hæc ita vtrique conscripta, Legati Imperatorii vna cum Pontificis ad Henricum detulerunt, eaque recitata, Henricus iurando confirmauit. His actis, Henricus Romam versus iter intendit. Et tertio Idus Februar. in quodam monte Vrbi vicino confedit. Ibi à Romanis rogatus, vt honorem ac libertatem Vrbi seruaturum, sacramento iuraret. Ille Germanica lingua non quod Romani petebant, sed quod ipse uoluit, iurauit. Qua fraude cognita, Romani se deceptos fuisse clamantes, redierunt in Urbem. Iterum obfidibus datis, & acceptis, superscripta omnia rursus Henricus, sacramento interposito confirmauit, nimirum se vitam Pontificis, membra, honorem, libertatem, regalia, patrimonialia S. Petri, & nominatim Apuliam, Calabriam, Siciliam, Capuanumque principatum seruaturum, atque omne ius Ecclesiarum, omnesque earum res dimissurum. Post die ingrediens Urbem, ab omnibus cum floribus, palmis, & arborum ramis à Pontifice, honoris causa obuiam missis exceptus, duobus de more sacramentis sese populo obtinuit. Post ab vniuerso Clero iussu Pontificis exceptus, ex equo desiliit, ac pedibus ad Vaticanæ Basilicæ gradus, cum populi acclamationibus peruenit. Vbi vero ad superiores gradus conscendit, in quibus Pontifex cum Cardinalibus, & tota cantorum schola sedebat, ad eius pedes se venerabundus proiecit. Deinde surgens, nomine Trinitatis in ore, fronte, & oculis pacis osculum Pontifici obtulit, & de more partes stratis implens. Inde ad dexteram Pontificem habens magno populi plausu ad postes argenteos, pedes processit. Ibi à Chrytolao archiepiscopo Mediolanensi de more Pontifici oblatum Imperatoriam ex scripto professionem emisit, & cum Pontifex Imperatorem renuntiavit, Introductus inde in ædem, cum insedisset iuxta Pontificem, rogatus est ab eo, vt promissum impleret, nimirum deponeret priuilegium, siue ius, quod dicebat se habere de conferendis Ecclesijs: nam separatum esse quæ responderat, seruare, dixit Pontifex. Tunc Henricus petiit à Pontifice, vt illos confirmaret, quibus ipse Sedes Episcopales dederat, licet antea sacramento interposita iurauerat, se nunquam id à Pontifice petiturum. Paschalem vero id facere recusantem inuomis militibus, dato signo vna cum Cardinalibus cepit.

Capra est, cum Pontifice clericorum & laicorum ingens multitudo: pueri item, ac iuuenes, vtrique qui cum floribus ac palmis obuiam Henrico processerant, aut spoliati, aut uincti, aut caesi sunt. Post biduum Henricus castra mouit; Pontificem, quem aduocatis militibus sacris vestibus nudauerat, & clericos, laicosque captiuos funibus uinctos secum adduxit in montem Soractem. Ibi promissit se captiuos omnes liberaturum, si Pontifex postulata concederet. Id per Principes suos, ciuesque Romanos à Pontifice constanter petiit. Quidam Germani Præsules Pontificem adueniens ita locuti sunt: Oratum te precibus omnium volumus summo Pontifex, vt des te ad lenitatem, & Regi nostro placere uelis, eiusque consecrationem absoluas, vt ipse tibi, clero, ac ciuitati tuæ placetur, atque Ecclesia posthac omni suo studio complectatur. Quibus Pontifex, Quid est, quod à me requi-

ritis, inquit, fratres, An vos hominem tam iniquum, tam fraudulentum, tam facinorosum a nobis consecrandum censetis? Rite scilicet expiauit manus suas ad percipiendam consecrationem, qui aras Dei perfudit cruore sacerdotum & donum sanctificationis eruentavit sanguine interfectorum: Ne permittat Deus, ut ego hunc hominem consecrem, qui seipsum tantis flagitiis reddidit execrandum. Subiicientibus illis, dignitati pontificia, & eorum qui capti erant incolumitati conducete, ut Regis iracundiam mitigaret. Constanter respondit: (Regem vestrum non metuo: sciat in caput meum, si audeat: neque enim durius in me consulere potest: vos autem cauete existimetis, qua ille seueritate in Clero & populo trucidando modo est usus, eadem in tota vita sua usurum. Neque enim videbit pacem, dum viuet, nec stirpem vllam regni relinquet.) Quibus rebus vehementer Henricus excaudit, & ut eum de proposita sententia dimoueret, captiuos omnes in conspectum eius produci ad necem iussit.

Pontifex tanta animi virtute fuit, ut nihil permotus, singulos ad mortem pro diuino iure oppetendam hortatus sit, vitamque eis aeternam promisit. Carterum captiuo omnino prouidi, ad pedes Pontificis sese prouolentes, vltimi auocationem supplicii humiliter obsecrarunt. Tandem Pontifex doloris, & lachrymarum plenus dixit, se eo animo esse, ut si sibi subeunda necessitas sit, malit omnia acerba pati, quam de sententia cedere.

Verum eum, quod sua causa non faceret, id aliena esse facturum, id est, captiuorum seruandorum gratia, de suo proposito decessurum, & Henrico obsecurum. Composita res est. Henricus iurauit, se Pontificem, Cardinales, & omnes captiuos dimissurum: & Pontifex se Henrico priuilegium daturum, ut Episcopatus & Abbatias conferret. Acta sunt hæc anno Domini 1111. Anno proxime sequenti, Paschalis Generale Concilium in Lateranum vocauit. Et cum quererentur Cardinales, quod predictum priuilegium Henrico dederat, & eum Cleri, & populi effuso sanguine infamem ad Imperiale vestigium euekerat: Respondit Pontifex se, quod fecisset, necessitate compulsum fecisse. neque enim aliter se imminentem populi stragem, incendia vrbis, vastitatem agrorum prohibere potuisse: Priuilegium per vim & metum Imperatorem extorsisse: & ne quis de sua fide dubitaret, cunctis audientibus dixit: [Præter cætera à Romana Ecclesia approbata, se probare, aut respicere, quæcunque Gregorius Septimus & Victor Tertius decreuissent, aut repudiascent in causa tractata cum Henrico Tertio, patre ipsius Henrici Quarti.] Quo responso, cuncti ex scripto sic pronuntiarunt: Priuilegium pro liberatione captiuorum Ecclesia à Paschali Pontifice ut per Henricum Regem extortum omnes in hoc sancto Concilio congregati, legitima censura, & auctoritate Ecclesiastica iudicio sancti Spiritus condemnamus, & irritum esse iudicamus, eo nomine, quod in eo scriptum est, in re electum, Episcopum, vel Abbatem à nemine consecrandum, nisi prius à Rege iniussit: quod est contra Canones, & iura.

Quinto, anno Domini 1116. idem Paschalis Generalem Conuentum apud Lateranum habuit: vbi Pontifex audientibus vniuersis, sic dixit: Postquam Dominus me in manus Regis tradidit, videbam quotidie fieri rapinas, incendia, adulteria, cades, eaque ab Ecclesia Dei auertere cupiebam: itaque qua Henrico tribui, pro liberando Dei populo tribui. Iniquum priuilegium, quod in castris Henrici scripsi, tanquam irritum perpetuo anathemate damno. Vniuersi responderunt: Ita cuncti damnamus. Anno Domini 1122. Callisto Secundo, post Paschalem Secundum, & Gelasium Secundum Petri Sedem tenente, Henricus Quartus Imperator 9. Kalend. Octob. omni suo iure & priuilegio de Ecclesiis conferendis cessit, his verbis:

Ego Henricus, Dei gratia Imperator Augustus, pro amore Dei, & sancta Romana Ecclesia, & Callisti Pontificis, & pro salute anime meae, dimitto Deo, & sanctis eius Apostolis Petro & Paulo, & sancta Ecclesia Catholica omnem inuestituram, & annulum, & baculum: & concedo in omnibus Ecclesiis fieri electio-

nem & consecrationem liberam, possessiones, & regalia E. Petri, qua à principio huius discordia usque ad hodiernum diem, sine tempore patris, sine etiam meo ablata sunt, qua habet eadem sancta Romana Ecclesia restituo. Qua autem non habet, ut reddantur, fideliter adiuro: & de veram pacem Callisti, sancta Romana Ecclesia, & omnibus, qui in parte ipsius iuris, vel fuerunt, & in quibus sancta Romana Ecclesia auxilium postulauerit, bona fide iuuabo. Sic tandem finita est controversia, & causa, pro qua Gregorius VII. Victor III. Urbanus II. Paschalis II. Gelasius II. & Callistus II. contra Henricum III. & Henricum IV. filium eius acriter decertarunt.

Sexto, Callistus Secundus conuentum Generalem habuit Rhemensem Patrum 426. videlicet Episcoporum & Abbatum, & inter cætera præcepit Henrico IV. vt in, quo sacerdotia conferbat, omne dimitteret, quia erat contra Canones, & iura, & antecessorum suorum decreta super ea re facta, & renouauit.

Septimo, Aliud iudem Concilium, apud Lateranum celebravit anno Domini 1122. cui interfuerunt mille fere Patres, hoc est, Episcopi, & Abbates. Gratia sunt actæ Deo, de concordia inter Pontificem, & Imperatorem: & quod Henricus Quartus tandem Pontifici & Ecclesie se reconciliauerat.

Octauo, Innocentius II. anno Domini 1131. Rhemis Concilium Generale, ex Episcopis Transalpinis congregauit: in quo Anacleto Antipapam de integro condemnauit: & Ludouicum iuuenem, Ludouici Regis filium, Regia Francie corona Kalend. Nouemb. ornauit.

Anno Domini 1133. aliud Concilium ex Episcopis Italiae conuocauit Placentiæ: in quo interfuit Bernardus Abbas Clareuallensis, cuius consilio & sapientia est perfectum, & absolutum: in eo etiam anathemata contra Anacleum Antipapam & eius factores sunt renouata.

Nono, Anno Domini 1134. habuit aliud conuentum Generalem, ex multis Episcopis, & Abbatibus Occidentis: in quo Anacleto Antipapa reiecto, Innocentius II. vt verus & catholicus est ab omnibus receptus: deinde repudiato Conrado, Lotarius, vt verus Romanorum Imperator Augustus est approbatus.

Decimo, Anno Domini 1139. apud Lateranum conuentum ex Patribus fere mille, Episcopis, & Abbatibus habuit, vbi Anacleto Antipapæ fautores omnes dampnati, & ad piaculum recipiendum adacti sunt. Ordinationes ab Anacleto Antipapa factæ rescissæ sunt, hoc est, ij, quos ille ordinauerat, ab vsu & executione Ordinum remouit.

Vndecimo, Alexander Tertius anno Domini 1163. Concilium frequentissimum Episcoporum & Abbatum apud Turones in Gallia celebravit, in quo interfuerunt, 150. Episcopi, Abbates 400. Ibi acta Concilii Papiensis irrita facta sunt, & seuerissimis legibus Clerus, ab effusa licentia ad Ecclesiasticam disciplinam reuocatus est: renouata anathemata contra Victorium IV. Antipapam, & Federicum I. Imperatorem.

Duodecimo, Anno Domini 1177. idem Alexander III. Venetiis Concilium Generale ex cunctis Episcopis, & Abbatibus Occidentis conuocauit, in quo pax est composita inter ipsam Alexandrum Tertium, & Federicum Imperatorem I. quem vt Catholicum Pontifex recepit, & eius filium Henricum in Regem Romanorum, & Imperatorem Augustum futurum.

C A P. XIX.

De consiliis Prouincialibus auctoritate Romani Pontificis, vel vsu Ecclesie comprobatis.

NON facile est recensere Consilia Prouincialia Canonica, & legitimam auctoritatem habentia: breuiter tamen in præfati loco dicam, quod, & quæ sint auctoritate legitima approbata.